

Hồi 73

Người Tỳ Nữ Lạ Lùng

Cờ Tần Quan Vũ ngồi yên trở lại, Hoàng Phủ Duy mỉm cười:
- Công tử có lẽ không được bằng lòng?

Tần Quan Vũ bắt đầu dò xét...

Nàng là ai?

Ai là chủ nhân của nàng?

Là tỳ nữ mà phong cách đã như thế, vậy thì chủ nhân phải là con người ra sao nữa?

Tần Quan Vũ hỏi theo sự suy nghĩ của mình:

- Kiến giải của quý chủ nhân...

Hoàng Phủ Duy ngắt lời:

- Chủ nhân của tiện nữ là công tử đây chứ!

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Cô nương lại đùa nữa rồi!

Hoàng Phủ Duy nghiêm mặt:

- Không, đó là sự thật. Võ công của công tử tuy chưa đạt đến mức bao trùm võ lâm, nhưng khí phách và nghị lực đã hơn thiên hạ. Cho nên, chủ nhân của tiểu nữ mới đặc phái tiểu nữ đến hầu hạ công tử.

Tần Quan Vũ tỏ vẻ ái ngại:

- Điều đó thật tại hạ không dám nghĩ đến.

- Không đâu, công tử là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi, và cũng chính là bang chủ Cái Bang. Nay tiểu nữ được hầu hạ cho công tử thì đó là điều vinh hạnh của tiểu nữ đó chứ.

Không muốn cứ phải lẩn quẩn trong một vấn đề hầy còn quá mơ hồ, Tần Quan Vũ nâng ly nói:

- Nào, chúng ta hãy cạn!

Giọng nói của Hoàng Phủ Duy chợt trở nên uyển chuyển dịu dàng:

- Tỳ nữ xin tuân lệnh!

Tần Quan Vũ khẽ cau mày, nhưng vẫn đưa ly lên nốc cạn.

Hoàng Phủ Duy để ly xuống rồi mỉm cười nói:

- Đêm nay tửu hứng...

Thình lình, một giọng cười như thanh la bể từ xa vọng tới:

- Hai tên ranh con, chết đã đến nơi rồi mà còn chưa biết à?

Tần Quan Vũ đứng phắt dậy:

- Các hạ là ai? Hãy ra mặt đi rồi sẽ nói chuyện.

Vừa dứt lời, Tần Quan Vũ chợt nghe giọng Truyền Âm Nhập Mật thoáng bên tai:

- Bẩm cáo minh chủ, Hoàng Phủ Duy là kẻ cầm đầu Tam Tỳ của Quỷ Huyết chủ, tên thật của ả là Xuân Lan, và người ước hẹn với mình chủ mười ngày nữa đến Quỷ Huyết là Đông Tuyết. Hai ả này hợp với ả thứ ba tên là Thu Cúc nữa thì gọi là Tam Tỳ.

Tần Quan Vũ rúng động trong lòng...

Sao lại nhiều nữ nhân thế? Mà họ lại toàn là những kẻ có tài, và họ dường như đều lẫn quất chung quanh chàng để bày mưu lập kế.

Với mỗi một Phượng Nghi thôi mà chàng đối phó đã vất vả rồi, bây giờ lại thêm Xuân Lan Hoàng Phủ Duy này nữa thì thật đáng sợ.

Tiếng nói như thanh la bể lại vang lên:

- Tiểu tử, ngươi có biết ta là ai không?

Tần Quan Vũ cười gằn:

- Sao ta lại phải biết một kẻ vô danh như thế?

Đối phương gầm lên:

- Tiểu tử, hãy đỡ!

Tiếp theo đó, một loạt kinh phong ụp ụp ập xuống...

Hoàng Phủ Duy vụt tràn tới, đứng án phía trước Tần Quan Vũ rồi nói:

- Xin chủ nhân hãy để cho tiểu tỳ đối phó.

Vừa nói, nàng vừa phất nhẹ tay áo lụa...

Bùng!

Sau tiếng chấn động của chuông lục là tiếng gầm giận dữ, và một bóng người lao vút tới...

Một gã đại hán đầy râu ria, mắt lộ nhìn chăm chặp vào Hoàng Phủ Duy bằng tia nhìn giận dữ.

Tần Quan Vũ nghe giọng Truyền Âm Nhập Mật vang lên:

- Bẩm cáo minh chủ, kẻ mới đến có danh hiệu là Lẹ Quỷ. Hắn là một trong Ngũ Quỷ của Quỷ Huyết đấy. Hãy chờ xem họ đối phó với nhau thế nào.

Tần Quan Vũ chưa kịp có một cử chỉ gì thì Hoàng Phủ Duy đã thét lên:

- Lẹ Quỷ, ngươi đến đây làm gì?

Lẹ Quỷ hơi sững sốt:

- Hừ, tiểu tử, ngươi biết được đại danh của ta thì phải ta cũng phải cho ngươi biết cả những điều lợi hại...

Tiếng nói chưa dứt, song chuông đã vung lên.

Hoàng Phủ Duy cười khẩy, khẽ uốn thân mình như cành liễu đong đưa trong gió, chuông lục của Lẹ Quỷ lập tức vượt vào khoảng không...

Lẹ Quỷ khựng lại kêu lên:

- Ngươi... ngươi...

Hoàng Phủ Duy cau mặt:

- Ta là ai, ngươi đã biết rồi chứ? Hãy trở về đi, về thỉnh thị lại ý kiến của chủ nhân rồi hãy hành động.

Lẹ Quỷ vẫn còn ngơ ngác:

- Cô nương...

Hoàng Phủ Duy gất lên:

- Chủ nhân đã đổi ý nên mới phái ta đến đây, lẽ đâu ngươi lại chưa biết sao?

Lẹ Quỷ tái mặt:

- Ờ... được, ta sẽ trở về...

Dứt lời, gã phóng mình lao nhanh vào rừng.

Chờ Lệ Quỷ khuất bóng rồi, Hoàng Phủ Duy mới quay sang Tần Quan Vũ nói:

- Xin chủ nhân thứ cho kẻ thô lỗ ấy.

- Không dám! Có lẽ cô nương và người đó quen biết nhau?

Hoàng Phủ Duy mỉm cười:

- Thật không dám dẫu chủ nhân, hãn và tiểu tỳ vốn là đồng môn.

Tần Quan Vũ không ngờ Hoàng Phủ Duy lại nói ra một câu thành thật như vậy, chàng chỉ đành mỉm cười nói:

- Có lẽ quý chủ nhân muốn diệt trừ tại hạ?

- Có lẽ đúng thế, nhưng đó là ý nghĩ ban đầu, còn bây giờ thì đã thay đổi rồi. Vì thế người mới sai tiểu tỳ đến hầu hạ công tử.

Tần Quan Vũ gạn hỏi:

- Dám hỏi cô nương, quý chủ nhân là ai thế?

Hoàng Phủ Duy nhìn thẳng vào mặt Tần Quan Vũ:

- Nghĩa là công tử muốn biết chân diện mục của tiểu tỳ?

Thâm khen thiếu nữ này thông minh, Tần Quan Vũ gật đầu nói:

- Tại hạ nghĩ rằng giờ đây cô nương chắc cũng không cần phải cải trang nữa, và thật ra, tại hạ rất muốn biết quý chủ nhân vì lẽ gì lại thay đổi chú ý đối với tại hạ?

Hoàng Phủ Duy nở nụ cười thật đẹp:

- Nếu là vậy thì công việc trước nhất là tiểu tỳ xin phép được trở về với chân diện mục...

Sợ nàng làm cái việc thay y phục trước mặt mình, nên Tần Quan Vũ vội kêu lên:

- Không, không cần thiết lắm...

Hoàng Phủ Duy hơi ngạc nhiên hỏi:

- À, thế thì tiểu tỳ xin nói về chủ nhân... Thật không dám dẫu công tử, chủ nhân của tiểu tỳ chính là huyết chủ Quỷ Huyết.

Tần Quan Vũ thật không còn biết đâu và đâu nữa cả.

Như thế nghĩa là sao?

Kể ra cũng kỳ, giá như Hoàng Phủ Duy nói dối, có lẽ Tần Quan Vũ sẽ giận dữ, nhưng bây giờ nàng nói thật thì chàng lại hoang mang.

Nghĩ đến âm mưu thâm độc của đối phương, Tần Quan Vũ vụt cười dài:

- Quý Huyệt chủ có ý tốt, tại hạ xin đa tạ!

Hoàng Phủ Duy cau mày hỏi:

- Công tử nói thế là ý chi?

Tần Quan Vũ cười gằn:

- Ý chi à? Hừ, cô nương cứ trở về bẩm cáo với huyệt chủ rằng tại hạ là kẻ thô lậu, thật không xứng đáng với ý tốt của huyệt chủ.

- Vậy là công tử bằng lòng lưu tiểu tỳ lại?

- Vấn đề không phải là ở nơi đó. Chẳng qua là tại hạ thật tình không dám nhận sự hậu ái đó. Vậy xin mời cô nương tùy tiện.

Hai giọt nước mắt của Hoàng Phủ Duy lăn dài xuống má, nàng cất giọng buồn buồn:

- Công tử khinh rẻ tiểu tỳ chăng?

Tần Quan Vũ khoác tay:

- Xin cô nương đừng hiểu lầm, tại hạ đâu dám thế, chỉ vì...

- Chỉ vì công tử đối với Quý Huyệt chúng tôi có mối thâm cừ, nên đã đem nó trút lên đầu tiểu tỳ?

- Không phải như thế...

- Vậy thì có lẽ công tử cho rằng Quý Huyệt chủ sai tiểu tỳ đến đây để sắp bày âm mưu hãm hại công tử đấy chăng?

Tần Quan Vũ cau mày:

- Đúng thế!

Giọng Hoàng Phủ Duy vụt trở nên cực kỳ ảo não:

- Tiểu tỳ không dám trách công tử. Lúc ban đầu, khi nhận lệnh đến đây thì tiểu nữ cũng nghĩ như thế.

Tần Quan Vũ hỏi dồn:

- Nhưng còn sự thật thì sao?

- Huyệt chủ bảo rằng từ giờ phút này trở đi, tiểu tỳ là thị tỳ của công tử, nghĩa là không còn quan hệ gì với Quý Huyệt nữa cả. Tiểu tỳ nhất nhất đều không được mang danh nghĩa của Quý Huyệt ra mà hành sự, và phải tuyệt đối trung thành với công tử.

Tần Quan Vũ bật cười:

- Có chuyện như thế nữa à?

Hoàng Phủ Duy vẫn buồn buồn nói tiếp:

- Tiểu nữ tuy ít học, nhưng cũng biết được chân nghĩa của chữ trung, vì thế nên không thể nào phản lại chủ nhân, dù đó là người chủ mới.

- o O o -